

denskabelige uddannelser skal styrkes. Samtidig oplever vi, at naturvidenskab på Københavns Universitet står over for at skulle fyre folk, og mig bekendt er det de yngste. Hvad vil ministeren gøre ved det problem?

Så jeg håber, jeg kan få et svar på de fire nævnte punkter, og at vi kan få en debat herom.

Kim Behnke (FP):

Her i trediveåret for ungdomsoprøret og de konsekvenser, det fik for vores uddannelses- og undervisningsmiljø, vores forskningsmiljø, er det selvfølgelig overordentlig relevant, at man begynder at betræde nye veje, sådan at den danske uddannelsessektor, særlig de videregående uddannelser, universiteterne, kan få fornyet kraft og fornyet mod på fremtiden.

Den redegørelse, som ministeren har lagt frem, indeholder mange spændende ting, og jeg skal sige, at sådan generelt overordnet er meget af det noget, vi fra Fremskridtspartiet nikker positivt til. Ikke underligt har det meste af debatten forud for dagens forhandling, men så sandelig også under forhandlingen, drejet sig om disse udviklingskontrakter med universiteterne.

Vi synes, det er en god, ny ting, specielt den mulighed, der er for, at universiteterne får nogle større frihedsgrader, at der bliver åbnet op for mere fleksibilitet, men så sandelig også, at der bliver sat nogle mål for, hvad det enkelte universitet skal opnå. Men som også andre ordførere har været inde på, synes vi, at lige præcis i forhold til måltallene er det lidt usikkert, hvordan man vil opføre det. Kan man vælge det dårligste universitet i udlandet og så opnå nogle meget flotte og imponerende sammenligningstal, eller er målet, at vi skal sammenligne os med de bedste? Hvis det sidste er tilfældet, er ideen god.

Så har vi fået oversendt et udkast til, hvad sådan en kontrakt skal indeholde af elementer, og der er mange ting. Der er måske også for mange ting. Specielt synes vi, at der er en modstrid mellem det synspunkt i kontrakten, at man skal have nogle enkelte ting at måle på, og så til den mangfoldighed af ting, der bliver nævnt i notatet.

Der er dog én ting, der mangler, nemlig en konsekvensbestemmelse. Hvad nu, hvis det hele går galt, hvis der er et universitet, der ikke evner at løse sine opgaver med de øgede frihedsgrader, med den øgede fleksibilitet? Hvis målsætningen ikke bliver nået, hvad så?

Når man bruger ordet udviklingskontrakt, har man hent et udtryk, som er veldefineret i andre sammenhænge, og der er det sådan, at der er der altid en bestemmelse i kontrakten om, hvad man skal gøre, hvis kontraktens mål ikke bliver nået.

Det synes vi også man bør gøre. Ikke fordi vi skal have rektorer sat i fængsel eller andre ting, hvis ikke de sørger for, at der er tilpas mange ph.d.'er, der får deres eksaminer, men der bør være nogle bestemmelser; hvis man blot har nogle hensigtserklæringer, kan det være svært at have det daglige engagement til at nå tingene.

Så bliver det nævnt, at en del af kontrakten kan være en større fleksibilitet med hensyn til, hvilke uddannelsesstilbud man rent faktisk skal have på de pågældende universiteter. Og selve tanken er da charmerende. Men et eller andet sted må det også være sådan, at den samfundsmæssige udvikling, der foregår, de behov, der er for højtuddannede medarbejdere i det danske samfund, rent faktisk også bliver tilfredsstillet.

Altså, det problem, vi har i dag, hvor vi i bedste fald mangler mellem 20.000 og 40.000 ingeniører og IT-medarbejdere, er jo udelukkende resultatet af dårlig ledelse i Undervisningsministeriet, på uddannelsesinstitutionerne. Det er udelukkende, fordi man ikke med rettidig omhu, som det hedder andre steder i byen, har sørget for at få optaget de folk, der er brug for. Og dér må der være en sammenhæng mellem de uddannelser, universiteterne udbyder, de elevantal, antal studerende, der bliver optaget, og så de behov, der rent faktisk er i samfundet. Vi kan ikke have, at disse universiteter med udviklingskontrakten i den ene hånd skøjter af sted i en udvikling, som er diametral modsat den, der i øvrigt er i samfundet.

Så bliver det også nævnt heri, at man vil prøve at lempe lidt på de administrative belastninger, osv. Og der er vi måske lidt bange for, at udviklingskontrakten i sig selv genererer mere administration. Hvis man skal holde styr på tingene, afrapportere, udforme rapporter, skemaer, statistikker osv., så er det noget, der tapper universiteternes administrative ledelse for kræfter.

Men det tapper så sandelig også de ledende medarbejdere, forskerne osv., for kræfter, og der står på side 8 midt på siden omkring administration, anlæg og bygningsdrift, at det koster så meget tid for de enkelte forskere, at der går